

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010324
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1518010324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a sudkýň JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného F. L., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona o odvolaní Okresnej prokuratúry Bratislava V proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T 37/2018 zo dňa 02.04.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. novembra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku z dôvodu § 285 písm. c/ Tr. poriadku sa obžalovaný

F. L., I.. XX.XX.XXXX O. W., G. Z.
W.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 29.05.2019 sp. zn. 2Pv 633/16/1105 pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona na skutkovom základe, že

dňa 30.10.2016 v čase asi o 21,00 hod vnikol do bytu č. 71 poškodenej R. L. nachádzajúceho sa na 7. poschodí bytového domu na Z. U. Č.. XX O. Z. a to tým spôsobom, že po stavebnom lešení prikotvenom k predmetnému bytovému domu vyliezol na balkón uvedeného bytu, bez použitia násillia otvoril neuzamknuté balkónové dvere, ktorými sa dostal do kuchyne bytu a následne do ďalších priestorov bytu, následne ho poškodená spolu so synom M. L. zatvorili v spálni a držali dvere, pričom obvinený sa pokúšal tieto otvoriť, čo sa mu však nepodarilo a preto následne z bytu vyšiel cez okno a utiekol po stavebnom lešení na neznáme miesto,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 02.04.2019 sp. zn. 3T/37/2018 bol obžalovaný F. L. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 30.10.2016 v čase asi o 21,00 hod vnikol do bytu č. 71 poškodenej R. L. nachádzajúceho sa na 7. poschodí bytového domu na Z. ulici č. XX v Z. a to tým spôsobom, že po stavebnom lešení prikotvenom k predmetnému bytovému domu vyliezol na balkón uvedeného bytu, bez použitia násillia otvoril neuzamknuté balkónové dvere, ktorými sa dostal do kuchyne bytu a následne do ďalších

priestorov bytu, následne ho poškodená spolu so synom M. L. zatvorili v spálni a držali dvere, pričom obvinený sa pokúšal tieto otvoriť, čo sa mu však nepodarilo a preto následne z bytu vyšiel cez okno a utiekol po stavebnom lešení na neznáme miesto,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie okresný prokurátor. Odvolanie je podané v neprospech obžalovaného a smeruje proti výroku o vine.

V dôvodoch odvolania sa prokurátor nestotožňuje s hodnotením dôkazov, ktoré prezentuje okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Má za to, že prvostupňový súd zistený skutkový stav nesprávne vyhodnotil, nakoľko z tohto nepochybne vyplýva, že páchatelom skutku je práve obžalovaný F. L.. Uvedená skutočnosť potom viedla k nesprávnemu a nespravodlivému rozhodnutiu podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku.

V prvom rade poukazuje na tú skutočnosť, že svedok L., ako jediná osoba, ktorá videla páchatela skutku, opoznal ako páchatela skutku obžalovaného F. L. a ako v prípravnom konaní, tak opakovane aj na hlavnom pojednávaní dňa 02.04.2019. Pri svojom výsluchu v prípravnom konaní vyslovil síce určité pochybnosti, ich dôvod však vysvetlil v konaní pred súdom, kde navyše na hlavnom pojednávaní prítomnému obžalovanému priamo do očí opakovane uviedol, že si je istý, že to bol práve on, koho v inkriminovaný deň videl u nich doma.

Ďalej prokurátor venuje pozornosť tvrdeniu súdu, že vykonanie rekognície in natura má prednosť pred vykonaním rekognície podľa fotografií, pretože vykonanie rekognície podľa fotografií znižuje možnosť jednoznačnejšieho opoznania/neopoznania osoby a aj preto, že rekognícia fyzicky prítomných osôb vytvára ucelenejší obraz pre opoznávanú osobu ako len zobrazená časť tela a aj pohyby osôb môžu výraznejšie napomôcť k identifikácii ako statické fotografie. Poukazuje v tejto súvislosti na tú skutočnosť, že dňa 02.04.2019 bolo vo veci vykonané hlavné pojednávanie, ktoré bolo viackrát odročené aj kvôli potrebe súčasnej prítomnosti obžalovaného a svedka L., za účelom jeho opoznania/neopoznania, kedy mal svedok na pojednávaní jednoznačne uviesť, či obžalovaný je páchatelom skutku. Na priamu otázku svedok L. potom celkom jednoznačne a opakovane uviedol, že je to práve prítomný obžalovaný, ktorý bol v inkriminovanom čase v ich byte. Je si istý, že je to on, podľa jeho tváre. Dodal, že je si istý, že je to on na základe toho, že toho človeka teraz opäť vidí. Keď videl fotografie, nevedel, že to je dotýčný. Uviedol, že pýtajú sa Vás, či ste si istý, ale pritom človek zneistie. Samosudca sa následne opýtal, či zneistel aj keď sa ho to isté spýtal na hlavnom pojednávaní, na čo uviedol, že za ten čas čo prebehol sa zmenil a je si istejší.

V ďalšom dodal, že vtedy bol vystresovaný, teraz po dlhej dobe obžalovaného vidí znova do tváre a je si istý, že je to on. Ohľadom rekognície z prípravného konania, kedy podľa súdu bola svedkovi položená nekompetentná otázka, poukazuje prokurátor na tú skutočnosť, že to boli práve poškodená so synom, ktorí sami polícii uviedli a označili ako páchatela skutku celkom konkrétnu osobu, robotníka s prezývkou „O.“, ktorým je práve obžalovaný F. L. a nie polícia, ktorá by vytipovala páchatela a tohto „podsúvala“ svedkovi.

V súvislosti so záverom súdu spochybňujúcim opoznanie obžalovaného svedkom, v tom smere, že za sekundu kedy videl páchatela, si reálne ťažko mohol zapamätať jeho markanty, prokurátor uvádza, že tento predstavuje len ničím nepodloženú domnienku. Ba práve naopak, domnieva sa, že sú to práve takéto momenty, kedy človeka prekvapí cudzia osoba v jeho obydli a hľadí mu priamo do tváre, ktoré si možno zapamätať prakticky na celý život, rovnako tak ako tvár páchatela pre jeho obeť. Akokoľvek, keď svedok celkom jednoznačne a opakovane uvádza, že si tieto skutočnosti pamätá, nie je možné toto vyvrátiť len konštatáciou, že tomu tak nemohlo byť, nakoľko táto okolnosť je prísne individuálna a závisí od množstva rôznych faktorov.

Súd ďalej uzavrel, že svedok na hlavnom pojednávaní ako páchatela opoznal obžalovaného, pričom si pamätal jeho tvár, ale nie oblečenie, ani to, či mal pokrývku hlavy a akú, ktorú pri rekognícii konkrétne uvádzal. Podľa súdu pritom platí, že ak svedok stráca postupom času pamäťový stupeň detailov a zafixovaná mu ostala len tvár páchatela, v tomto výreze spomienok by sa mala objaviť pokrývka hlavy. Mám za to, že aj uvedené tvrdenie súdu je len nepodloženou domnienkou.

Vo vzťahu k tvrdeniu súdu, že ak svedok videl páchatela dva dni za sebou, mala by mu zostať táto tvár zafixovaná v pamäti. Logicky podľa súdu najsilnejšie pri výsluchu po skutku a pamäťová stopa sa mohla strácať neskôr na hlavnom pojednávaní, nie však opačne. Podľa prokurátora vec nemožno stavať do uvedenej roviny. Svedok predsa neuviedol, že by si niečo pamätal s odstupom času lepšie ako predtým. Dôvodom, prečo si spočiatku nebol úplne istý, ale neskôr áno, bola predsa tá skutočnosť, že v prípravnom konaní svedok videl obžalovaného len na fotografiách, na polícii bol pod stresom (ktorému argumentu súd z neznámych príčin neuveril) a tým, že nechcel nikoho krivo obviňovať, tak vyslovil určitú pochybnosť. Na hlavnom pojednávaní sa situácia zmenila v tom smere, že obžalovaný bol na pojednávaní fyzicky prítomný a svedok od počiatku opakovane uvádzal, že ho teraz vidí naživo a do tváre a je si istý, že je to on.

Pre úplnosť sa žiada dodať, že svedok pôsobil slušným, kultivovaným dojmom, je osobou študujúcou v zahraničí na vysokej škole, ktorá navyše nie je v absolútne žiadnom vzťahu k obžalovanému a nemá ani najmenší dôvod vypovedať proti obžalovanému.

V neposlednom rade prokurátor pripomína, že obžalovaný je jedným z mála ľudí, ktorí mohli vedieť, že balkónové dvere na byte poškodenej sa nedajú uzamknúť a je možné ich otvoriť z vonkajšej strany. Podľa samotnej poškodenej pritom osoby, ktoré mali vedomosť o tejto okolnosti sú odlišného zhľadom ako obžalovaný. Je minimálne veľmi nepravdepodobné, že by osoba bez tejto znalosti, v deň pracovného pokoja vo večerných hodinách, kedy je veľký predpoklad, že sa doma zdržuje veľká časť obyvateľov bytového domu - sa pohybovala po lešení a skúšala otváracie mechanizmy balkónových dverí jednotlivých bytov, kedy by došla práve do bytu poškodenej nachádzajúcom sa na siedmom poschodí.

Prokurátor má tiež za to, že súd nesprávne vyhodnotil výpoveď poškodenej a to v okolnosti, že obžalovaný mohol vedieť, o tom, že sa dvere na balkón otvárajú von, preto nemal dôvod búchať na vnútorné dvere izby, ale mal jasnú únikovú cestu von cez lešenie. Na tomto mieste prokurátor osobitne poukazuje na okolnosť, že nie sú vôbec známe zámery páchatela a dôvod, pre ktorý do bytu poškodenej prišiel a preto tá okolnosť, že tlačil na vnútorné dvere izby vôbec nemusela znamenať, že chcel týmto spôsobom z miesta činu ujsť. Mohol sa pokúšať dostať k poškodenej a svedkovi s iným zámerom, pričom až keď sa mu to nepodarilo, zvolil útek z miesta činu po lešení, pričom už len tá okolnosť, že ho bezprostredne po skutku na lešení nikto nezahliadol indikuje, že musel miestne pomery na stavenisku dobre poznať, čo opätovne vyznieva v neprospech obžalovaného, ktorý na predmetnom lešení vykonával stavebné práce.

Sumarizujúc uvedené, zastáva prokurátor názor, že všetky vyššie uvedené okolnosti nevytvárajú žiadne pochybnosti o vine obžalovaného, súčasne nie sú ani náznakom zhodou náhod ako uvádza obžalovaný, ale celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukazujú, že páchatelom žalovaného skutku je práve obžalovaný, ktorý sa snaží zbaviť trestnej zodpovednosti.

Vzhľadom k vyššie uvedenému preto navrhol, aby nadriadený Krajský súd v Bratislave postupom podľa § 321 Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného F. L.a za splnenia podmienok uvedených v § 293 ods. 5 Tr. poriadku. Predvolanie na verejné zasadnutie bolo obžalovanému riadne doručené, bola u neho zachovaná lehota na prípravu na verejné zasadnutie a bol poučený o možnosti vykonania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Obžalovaný svoju neprítomnosť neospravedlnil, ani nepožiadaval, aby sa verejné zasadnutie konalo za jeho prítomnosti.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry zotrvala v celom rozsahu na písomne zdôvodnenom odvolaní a navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, prihliadajúc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané,

ale mohli by odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že okresný súd pri svojom rozhodovaní správne zistil skutkový stav, jednotlivé dôkazy vykonal zákonným spôsobom a tieto aj správne vyhodnotil. Pri preskúmaní bolo zistené skôr formálne pochybenie vo výroku o oslobodení, ktoré odvolací súd napravil tým, že sám nanovo vo veci rozhodol.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní potupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné pre svoje rozhodnutie, riadiac sa pritom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Pokiaľ ide o ustálenie skutkových okolností, súd prvého stupňa vychádzal z výpovede obžalovaného, svedkov M. L., R. L. a zadovážených listinných dôkazov. Následne dospel k správne záveru, že sa skutok stal a stal sa spôsobom, ktorý vyplýva najmä z výpovede jediného priameho svedka udalosti M. L..

V prejednávanej trestnej veci obžalovaný F. L. postupom podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásil na hlavnom pojednávaní, že je nevinný. Obžalovaný poprel, že by sa skutku dopustil, tvrdenia o jeho prítomnosti v byte sa nezakladajú na pravde. V deň skutku bola nedeľa a bol spolu s ďalšími kolegami na ubytovni v MaY.ch. S R. L.O. prišiel do kontaktu asi dvakrát, kedy jemu a iným robotníkom spravila kávu.

O prítomnosti neznámeho muža v byte vypovedal svedok M. L., ktorý ako jediný s ním prišiel priamo do kontaktu. V nedeľu vo večerných hodinách ležal v izbe, otvorili sa dvere, videl muža, ktorý na neho pozrel, trvalo to asi sekundu, myslel si, že je to sused, lebo mama je domová dôverníčka a občas k nim niekto príde. Dvere dotyčný zavrel a svedok si uvedomil, že ho nepozná. Mama mu povedala, že v byte návštevu nemajú. Prišiel do spálne, akoby niekto vyliezol spod postele, svedok vybehol zo spálne a dvere držal zvonku, niekto zvnútra búchal na dvere, svedok dvere držal zvonku a zakričal, že zavolajú políciu, nech odíde. Keď dvere otvorili, dotyčný už bol preč. K páchatelovi svedok v prípravnom konaní uviedol, že ho nepoznal a nikdy predtým ho nevidel. Nie je si celkom istý tým, že to bol F. L., aj napriek tomu, že ho označil ako páchatela v rámci rekognície. Označil ho preto, lebo mal pocit, že by to mohol byť on. Svoju neistotu v súvislosti s ustálením osoby páchatela zdôrazňoval pri výsluchu v prípravnom konaní opakovane.

Na hlavnom pojednávaní bola svedkovi položená otázka, či je obžalovaný tým človekom, ktorého videl v byte a svedok trval na tom, že áno. po skutku a obžalovaný je ten muž, ktorého videl v byte. Tvrdil, že si je istý na 99 %, či mal páchatel pokrývku hlavy, si svedok nepamätá. V čase skutku mal svedok v izbe zhasnuté svetlo, na chodbe sa svietilo a videl mu do tváre. Svedok tiež vysvetlil, že kontakt s neznámym mužom, ktorý sa náhle ocitol v byte bol pre neho síce banálnym, ale zároveň stresujúcim zážitkom. Istotu, že je páchatelom obžalovaný, nadobudol na hlavnom pojednávaní tým, že ho znovu videl. U policajtov videl iba fotografie a nevedel, že je to obžalovaný. Na pojednávaní videl obžalovaného tretíkrát v živote, prvýkrát ho videl v byte, druhýkrát po skutku na stavbe. Postupne sa uisťoval v tom, že práve on je páchatelom. Detaily oblečenia, pokrývka hlavy a podobne sa mu nevybavili.

Svedkyňa R. L.vá potvrdila, že sa sprchovala, keď prišiel za ňou syn, či má v byte návštevu, lebo niekto otvoril dvere na jeho izbe a uvidel, že je tam chlap. Dvere na balkón sa otvárajú von, nedajú sa uzamykať, nikto o tom nevedel, len majiteľ firmy, ktorá zatepľovala a niektorí robotníci, nevie či to jednému nehovorila, či tam bol aj obžalovaný, to nevie. Syn zabuchol dvere a svedkyňa zavolala políciu. Keď izbu otvorili, dotyčný tam už nebol a polícia ho nenašla.

Zo zápisnice o rekognícii a fotodokumentácie je zrejmé, že M. L. pri rekognícii 29.03.2017 opoznal ako páchatel'a na fotografiách F. L.a. Pred samotným opoznávaním sa svedok vyjadril, že neznámy muž bol štíhlejšej postavy, vo veku asi 30 rokov, 180 cm vysoký, mal na tvári strnisko, bol oblečený v čiernom oblečení so šiltovkou na hlave. Pôsobil veľmi kludným dojmom a bol primerane upravený. Po predložení fotografií bola svedkovi položená otázka, „uvedte ktorý z mužov na fotografiách bol v uvedený deň vo Vašom byte?“

Po zhrnutí všetkých vykonaných dôkazov, ktorých rozsah považuje krajský súd za dostatočný, je nutné súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že nie je možné vyvodiť jednoznačný a ničím nespochybniteľný záver o vine obžalovaného F. L.a.

Obžalovanému je kladené za vinu, že neoprávnene vnikol dňa 30.10.2016 do obydľia poškodenej R. L. takým spôsobom, že vošiel cez neuzamknuté balkónové dvere na kuchyni bytu a dostal sa do ďalších priestorov, pričom bol v osobnom kontakte so svedkom M. L..

Na podklade vykonaných dôkazov je možné bez pochybností ustáliť to, že neznámy muž sa naozaj v byte ocitol, čomu nasvedčujú zhodné výpovede R. L. a M.a L.. Obaja zhodne uvádzajú, že v ich byte sa potom, čo sa vrátili spoločne domov, objavil neznámy muž, ktorý sa tam nachádzal bez ich súhlasu, neoprávnene. Vzhľadom k tomu, že neboli zabezpečené žiadne dôkazy nasvedčujúce použitiu násilia, možno dôvodne predpokladať, že páchatel' sa dostal do bytu cez neuzamknuté balkónové dvere na kuchyni a použil pritom lešenie, ktoré bolo v tom čase umiestnené po obvode bytového domu.

Je teda možné prijať záver, že skutok uvedený vo výrokovej časti rozsudku sa stal a vykazuje všetky znaky žalovaného prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona.

Po zodpovedaní predchádzajúcich dvoch otázok, či sa stal skutok a či vykazuje znaky trestného činu, bolo na mieste pristúpiť k zodpovedaniu otázky, či existuje dostatok presvedčivých dôkazov pre prijatie záveru, že tento skutok spáchal obžalovaný F. L..

Ako už bolo uvedené, obžalovaný prítomnosť v byte vylučuje s odôvodnením, že sa v tom čase nachádzal v ubytovni mimo Z.. V priebehu konania bol vo vzťahu k obžalovanému produkovaný jediný priamy usvedčujúci dôkaz, ktorým je výpoveď svedka M.a L.. Uvedený svedok, ktorého výpoveď bola spôsobilá zásadným spôsobom prispieť k objasneniu veci, ako už bolo vyššie konštatované, vypovedal nejednoznačne. V rámci prípravného konania, keď vypovedal krátko po skutku, uviedol, že si v okolí domu spomedzi robotníkov všimol muža, ktorý mu na 85% pripomína muža v byte. Následne pri rekognícii podľa predložených fotografií označil obžalovaného F. L.a ako páchatel'a. V ďalšej výpovedi v rámci prípravného konania však vyslovil pochybnosti vo vzťahu k osobe obžalovaného a výslovne povedal, že si nie je istý tým, že páchatel'om je F. L.. Na hlavnom pojednávaní si v tejto otázke naopak istý bol a toto presvedčenie nadobudol na hlavnom pojednávaní tým, že ho znovu videl.

Z uvedeného je zrejmé, že poškodený v procese dokazovania vypovedal rozdielne pokiaľ ide o ustálenie osoby páchatel'a. V rámci odstraňovania rozporov, ktoré boli vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku sa tieto nepodarilo celkom odstrániť.

Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením okresného súdu, že na preukázanie viny obžalovaného je nevyhnutný súhrn priamych a nepriamych dôkazov, ktorý tvorí logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. To platí tým skôr, keď v danej veci existoval proti obžalovanému jediný priamy usvedčujúci dôkaz v podobe výpovede svedka L.. Závery vykonanej rekognície sú iba nepriamym dôkazom, pričom je potrebné súčasne uviesť, že tieto závery sú poznačené zásadnou vadou, na ktorú poukazuje v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvého stupňa. Vada spočíva v tom, že po predložení fotografií svedkovi M.ovi L.vi, bola povereným príslušníkom položená neprípustná sugestívna otázka „uvedte, ktorý z mužov na fotografiách bol v uvedený deň vo Vašom byte?“ Takto formulovaná otázka nepriamo navodzuje u opoznávejúcej osoby dojem, že medzi fotografiami sa páchatel' musí nachádzať, čo je neprípustné. Tým je jeho možnosť výberu zúžená a skreslená. Neskôr vykonané „opoznávanie“, ako ho nesprávne označuje v dôvodoch svojho odvolania prokurátor, je definitívne vylúčené a nemôže

sa realizovať v podmienkach, keď sa opoznávaná osoba nachádza v pozícii obžalovaného na hlavnom pojednávaní.

Čo sa týka ostatných dôkazov, výpoveď svedkyne R. L. potvrdzuje okolnosti súvisiace s predpokladaným vstupom páchatel'a do bytu a tiež tvrdenia svedka M.a L. ohľadom pohybu páchatel'a v jednotlivých miestnostiach bytu a spôsobu, akým byt opustil. Takisto možno súhlasiť s úvahami svedkyne, ktoré v odvolaní uvádza aj prokurátor, že do bytu sa cez balkónové dvere mohol s veľkou pravdepodobnosťou dostať iba človek, ktorý bol znalý miestnych pomerov a dokázal sa bez problémov pohybovať po lešení vo výške siedmeho nadzemného podlažia. Tieto parametre však mohol spĺňať hocikto z robotníkov pracujúcich na zatepl'ovaní bytového domu.

Iné usvedčujúce dôkazy, napríklad v podobe stôp z miesta činu, neboli v tejto veci k dispozícii.

Po vyhodnotení všetkých vo veci vykonaných dôkazov bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu možné prijať záver, že existujú nanajvýš indície, ale nie ucelená reťaz priamych či nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodit' jednoznačný záver, že páchatel'om skutku je práve obžalovaný F. L..

Dôsledným preštudovaním predloženého spisového materiálu možno dospieť k záveru, ktorý naznačuje vo svojom rozhodnutí aj okresný súd a je zistiteľný aj z dôvodov odvolania, že v tomto prípade nežiadúcu iniciatívu prevzala práve poškodená so synom, ktorí sami vytipovali a polícii uviedli ako páchatel'a skutku celkom konkrétnu osobu, robotníka s prezývkou „O.“, ktorým je práve obžalovaný F. L.. Policajti napriek tomu, že mali dostatok vstupných informácií ohľadom priebehu skutku, nevykonali kroky k zabezpečeniu iných objektívnych dôkazov, ktorými by bolo možné spoľahlivo preukázať prítomnosť určitej konkrétnej osoby v byte (odtlačky na balkónových dverách, interiérových dverách v byte, stopy na podlahe v byte a podobne).

Vo vzťahu k odvolacím námietkam prokuratúry v súvislosti s hodnotením výpovede svedka M.a L. a spochybňovaním opoznania obžalovaného svedkom, krajský súd uvádza, že aj v prípade záverov okresného súdu a rovnako záverov prokuratúry ide skôr o nepodložené domnienky a nie relevantné závery. Vyriešenie otázky, či je pravdepodobnejšie, že si svedok po pár sekundách vnímania určitej tváre zapamätá jej markanty a na dlhú dobu sa mu vryjú do pamäti, pretože túto tvár vníma v údive, či strachu, alebo naopak z tých istých dôvodov si ju vôbec nestihne dostatočne zapamätať, je v tomto prípade nepodstatné. K spochybneniu opoznania páchatel'a totiž došlo z úplne iného dôvodu, ktorý pramenil z nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní rekognície a nie z dôvodu, že by bolo nepravdepodobné zapamätanie si tváre za veľmi krátky časový úsek. Vnímanie každého človeka je veľmi individuálne a môže byť ovplyvnené množstvom faktorov, ktoré súvisia s osobnostnou výbavou človeka a tiež jeho momentálnym nastavením, náladou, únavou, rôznymi vonkajšími vplyvmi a podobne. Preto môže v určitom prípade platiť názor vyslovený okresným súdom a za tých istých podmienok u iného človeka názor prezentovaný v odvolaní prokurátora.

Na základe vyššie uvedených úvah krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa konštatuje, že nemožno urobiť jednoznačný záver o zodpovednosti obžalovaného za konanie opísané v podanej obžalobe. Preto sa s názorom okresného súdu o naplnení dôvodu oslobodenia spod obžaloby v zmysle § 285 písm. c/ Tr. poriadku stotožnil.

Rešpektujúc zásadu prezumpcie nevinu, ktorá je upravená v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. poriadku a ktorá vychádza z čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je nutné záverom zdôrazniť, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a teda obžalovaný aj v danom konkrétnom prípade nemá povinnosť svoju nevinu dokazovať.

Vzhľadom k tomu, že vo výroku prvostupňového rozsudku absentuje presné označenie obžaloby, ktorá bola na F. L.a podaná, vrátane uvedenia právneho posúdenia skutku, krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol vo veci tak, že obžalovaného postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku z dôvodu § 285 písm. c/ Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.